

**Discurs del viceprimer secretari del PSC i portaveu del grup parlamentari
PSC-CpC, Miquel Iceta, al Debat de Política General
30 de setembre de 2009**

Sr. President, Molt Honorable President de la Generalitat, Senyores i senyors Diputats.

Senyor President de la Generalitat: li han dit que els 25 diputats no serveixen Catalunya. Ara, no li han dit qui els ha posat allà. No ens han tocat en una rifa. Els socialistes de Catalunya guanyem les eleccions generals des de l'any 1977. Ens coneix la gent perfectament. Sap com som, d'on venim, què defensem i què proposem.

L'any 1977, l'any 1979, l'any 1982, l'any 1986, l'any 1989, l'any 1993, l'any 1996, l'any 2000, l'any 2004 i l'any 2008, molts catalans - la darrera vegada gairebé 1.600.000-, van decidir que els representaven millor que altres. Tots amb la mateixa legitimitat, sens dubte. Però, per favor, no desmereixin l'opinió, la voluntat lliure i democràticament expressada per una majoria del nostre poble que quan arriben les eleccions generals, que, per cert, és quan més ciutadans de Catalunya s'acosten a les urnes, confia de forma tan abassegadora en nosaltres.

Segon comentari: hem sentit molt de la necessitat d'abaixar els impostos. Nosaltres creiem que en aquests moments és un luxe que no ens podem permetre. Ara bé, si poguéssim fer encara més per lluitar contra el frau fiscal, i sobretot perquè alguns no s'enduguin els diners fora, abans inclús que es pugin els impostos, aniria molt bé.

I també els diré: en aquesta proposta que sembla que el govern d'Espanya formularà, es baixa un 5% l'impost de societats, que alguna influència tindrà, i alguna bona acollida pot tenir, en la societat catalana.

Però el que volia fer no era això... El que passa és que crec que calia fer aquest aclariment, aquestes tres notes prèvies.

Vull, en primer lloc, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi, mostrar el nostre suport al contingut de la intervenció amb la que el President Montilla va iniciar ahir aquest debat. Compartim el seu diagnòstic dels problemes, reptes i oportunitats de la societat catalana, compartim l'horitzó nacional que va dissenyar, i valorem molt positivament l'acció del govern presentada ahir pel President de Catalunya.

El nostre objectiu és clar, i crec que parlo en nom dels tres grups: un país fort, una economia sòlida i una societat de benestar. Volem sortir de la crisi amb

una economia més competitiva i sense que ningú no quedi exclòs del progrés. Ajudant la societat catalana, les empreses, els treballadors i les famílies a superar la crisi. Això és el que està fent el Govern i, en aquest sentit, les dades són indiscutibles.

Enguany, entre l'Estat i la Generalitat s'estan fent a Catalunya inversions en infraestructures per valor de 12.500 milions d'euros, el 5,5% del nostre Producte Interior Brut, la inversió més alta en els darrers 30 anys.

Un creixement espectacular degut en part a l'acord al que va arribar el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya per calcular els recursos derivats de l'aplicació de la Disposició Addicional 3a de l'Estatut. Gairebé 35.000 milions d'euros previstos en 7 anys.

L'altra part de l'esforç l'ha fet el propi Govern de la Generalitat: l'any 2003 la Generalitat invertia 365 euros per persona; l'any 2008 van ser 715.

Les inversions en infraestructures faran possible l'economia sòlida i competitiva que perseguim. I puc entendre que els cogui, però és que fins fa ben poc no teníem garantida ni l'aigua ni la llum, ni el subministrament d'aigua de la regió metropolitana ni la qualitat del subministrament elèctric.

És cert, havíem de donar un gran salt en carreteres, autovies, aeroports, infraestructures energètiques i hidràuliques, transport ferroviari, metro... I hem fet la inversió que cal per tenir un país de primera, i encara ens queden uns quants anys de seguir treballant per aconseguir aquest objectiu.

Però el país és la gent. I el Govern ha perseguit també objectius de justícia social, de reducció de desigualtats, per guanyar en cohesió. Perquè, en efecte, calia estendre els sistemes de protecció social, construint la societat del benestar a la que els catalans i catalanes tenim dret, amb especial atenció als sectors que pateixen més durament la crisi.

Per això vull destacar el gran salt en matèria de serveis socials, amb un pressupost que ha augmentat el 117% entre el 2003 i el 2009. Amb 81.000 persones que ja gaudeixen dels ajuts o dels serveis als quals no tenien dret abans. I amb una millora de l'atenció a sectors i col·lectius amb especials necessitats, als que voldríem que el President fes alguna referència addicional en la resposta al nostre Grup.

També s'ha fet palès el compromís del Govern amb el món local, dedicant-hi uns recursos que han passat de 371 milions d'euros l'any 2003, a 1.038 milions d'euros l'any 2009.

Però la competitivitat és també guanyar la batalla del coneixement i posar les bases de l'economia del futur. Per això calia millorar les nostres universitats i la R+D+i empresarial. I també en aquests àmbits les xifres són ben eloqüents. La despesa per estudiant universitari ha passat de 4.446 euros l'any 2003, a 8.701 euros l'any 2009. L'evolució dels recursos dedicats a R+D+i empresarial han passat de 9 milions d'euros el 2003, a 81 milions d'euros el 2008.

En referència estricta a aquest darrer any, el President esmentava la culminació del desplegament dels Mossos d'Esquadra per tot el territori de Catalunya, l'eix Vic-Olot i el túnel de Bracons, la Ciutat de la Justícia, la nova Terminal 1 de l'aeroport, la nova Llei d'educació, l'hospital de Sant Pau, la primera fase del canal Segarra-Garrigues, la dessaladora d'El Prat, el traspàs de Rodalies-Renfe amb un compromís d'inversió de més de 4.000 milions d'euros, les funcions i serveis traspassats en matèria d'immigració i inspecció de treball, el Pacte nacional per a la Recerca i la Innovació i el Pacte nacional per a la Immigració.

A aquest extraordinari balanç li podem afegir abans d'acabar la legislatura l'imminent Pacte nacional per a les Infraestructures i la posició determinant de Catalunya en la gestió de l'aeroport de Barcelona - El Prat.

Repeteix aquestes dades perquè expliquen perquè alguns han pres la decisió de no voler centrar el debat en la gestió del Govern, que és inatacable, sinó en petites anècdotes i algun error, que no poden desdibuixar una legislatura d'èxits i, sobretot, de molta feina. De fets i no paraules. D'acció tenaç i d'esforç de diàleg i consens. També de dura negociació amb el Govern d'Espanya.

El President ahir va parlar de l'acord de finançament. Un acord plenament estatutari, just i equitatiu. Que ens situa, des del primer moment i per primer cop a la història, per sobre de la mitjana espanyola en termes de recursos per càpita.

Recordem el rendiment del primer any del sistema vigent fins ara: 251 milions d'euros. Comparem-lo amb el rendiment del primer any del nou sistema: 2.151 milions d'euros.

L'acord s'hagués hagut de produir abans del 9 d'agost del 2008. Va arribar gairebé amb un any de retard. Amb una negociació plena de tensions, en la que es va demostrar que el President de la Generalitat, el Conseller d'Economia, el Govern i els partits que li donen suport, posaven per damunt de tot l'interès de Catalunya. Per cert, a alguns sempre se'ns havia negat això. Curiós país aquest en que la presumpció de patriotisme era pels Millets, mentre es negava aquesta qualitat als socialistes catalans i a molts altres. Fins i tot es negava la capacitat del President Montilla de defensar adequadament l'interès del país. El temps ho ha desmentit de forma rotunda. És hora d'acabar amb les falses aparences i les paraules buides. Per això nosaltres apreciem els "fets" del President i el seu discurs lligat a la realitat i tocant de peus a terra.

La feina del Govern de la Generalitat ha estat bona. I això no vol dir que no hi pugui haver en la gestió del Govern alguna mancança o algun error. Però el balanç és positiu.

I sense defugir les dificultats econòmiques que travessem, tenim l'obligació de donar, quan n'hi ha, bones notícies, precisament perquè ens trobem en el final d'una crisi que estan patint molt greument molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, malgrat tot, hi ha bones raons per a l'optimisme i per cridar a la

confiança. Precisament per això, la ciutadania té dret a saber quins són els recursos mobilitzats des del sector públic per fer front a la crisi. I aquí utilitzaré dos retalls de diari, ben expressius.

El primer, crònica d'Andreu Farràs, a El Periódico de Catalunya del dia 27 de setembre: "Catalunya és l'autonomia que més recursos dedica a combatre la crisi". Aquest és, en resum, el que ha fet aquest govern per combatre la crisi. I dóna xifres: 9.200 milions d'euros. El conjunt de les Comunitats Autònomes hi dedica 29.826 milions d'euros. Així, doncs, Catalunya concentra el 31% del total. President, n'estem legítimament orgullosos.

El segon, crònica de Josep Corbella a La Vanguardia del dia 22 de setembre: "Catalunya lidera la participació d'Espanya en la recerca europea". Nou dels disset científics espanyols seleccionats enguany per l'European Research Council (ERC) treballen a institucions catalanes. El resultat de la convocatòria de l'ERC mostra com la fuga de cervells que havíem patit s'ha capgirat: Espanya i especialment Catalunya han començat a atraure investigadors líders en les seves àrees. En el setè programa marc europeu de recerca, ho sap molt bé el conseller Huguet, el 2008, Catalunya va atraure 103,3 milions d'euros, el 32,5% del total que rebrà Espanya. President, n'estem legítimament orgullosos.

El futur de Catalunya depèn molt més d'aquestes dues notícies que dels rius de tinta dedicats als Millets, Montull, l'espionatge de directius d'entitats esportives, manifestacions preventives o consultes sense efecte pràctic. Amb notícies com aquestes en estem jugant de veritat el futur del país.

President, volem subratllar el suport del nostre Grup a l'esforç que fa el seu Govern per superar la crisi, per ajudar les persones, famílies, empreses i sectors en dificultats.

I no volem deixar de destacar l'acord pres ahir mateix pel seu Govern, que a alguns ens arriba a emocionar, pel qual es reconeix a tots els efectes les famílies monoparentals i les equipara, a efectes de prestacions per fill a càrrec, amb les famílies nombroses. Ahir va ser un gran dia i permeti'm consellera que així li reconegui. President, el seu Govern ha estat pioner a Espanya en prendre una mesura de justícia que proporcionarà noves oportunitats a aquestes famílies i allunyarà el perill d'exclusió social que amenaça a un bon nombre de persones. Permeti'm, President, que felicitï de forma expressa la Consellera Carme Capdevila, per la sensibilitat, la feina i l'encert que hi ha al darrera d'aquesta mesura, que ha il·luminat de forma clara aquest debat.

De tots els esforços per superar la crisi volem destacar l'acord sobre el Pla de Mesures per a l'Ocupació Juvenil, així com l'anunci de noves mesures socials que es canalitzaran a través dels Ajuntaments.

President, aquest és el camí per a combatre la crisi i els seus efectes. En aquest esforç compti amb el nostre suport i el nostre compromís. Nosaltres li hem fet confiança des del primer dia. I, President Montilla, els fets han permès que vostè s'hagi guanyat la confiança de molts més, i més que han de ser encara.

Volem aprofitar aquesta intervenció per demanar-li algunes precisions sobre la feina desenvolupada pel seu Govern. Ens centrarem només en tres grans àmbits, per permetre que els altres grups que donen suport al Govern puguin incidir també sobre aspectes rellevants de la seva gestió.

Coneix bé, President Montilla, la nostra preocupació per les polítiques concretes adreçades a pobles i ciutats, dirigides a endreçar el país, a reduir els desequilibris territorials, a promoure una mobilitat sostenible i a resoldre els problemes i tensions de tot ordre que es produeixen en l'àmbit urbà. Voldríem conèixer quin és el balanç i les perspectives de l'acció del seu Govern en aquest terreny.

En segon lloc, Molt Honorable President, som conscients de la ingent tasca feta en el camp de la Salut, tant des del punt de vista de les inversions, com de l'atenció sanitària i la recerca biomèdica, i també en aquest cas voldríem una major precisió de les actuacions realitzades pel seu Govern en aquest àmbit.

I en tercer lloc, no volem deixar d'assenyalar el nostre legítim orgull per l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya, fruit d'un consens llargament treballat que sincerament no hauria de ser esgrimit per mostrar discrepàncies en el govern, sino orgull de país.

Sr. President, en la seva intervenció d'ahir, també va dedicar algunes reflexions al nostre horitzó nacional. Subscrivim fil per randa el seu plantejament.

Catalunya avançarà amb l'Estatut que van votar els catalans, amb unitat política, amb rigor, amb fermesa i amb capacitat d'arribar a acords. Aquests valors, que configuren l'estil del país real, han de ser els mateixos que articulin la nostra vida política. I això passa, en primer lloc, per respectar i enfortir les nostres institucions, a començar per la Presidència de la Generalitat.

¿És raonable pensar en una resposta unitària davant de qualsevol repte pel futur del nostre autogovern sense el concurs actiu de la Presidència de la Generalitat? La Presidència de la Generalitat ha demostrat, al llarg de la història, la seva capacitat de ser i esdevenir referent seré, solvent i sòlid, al servei del país. El President Montilla ho ha demostrat també en l'exercici de les seves funcions. No és sensat pensar en escenaris difícils en els quals la Presidència de la Generalitat no jugui el paper institucional que les nostres lleis li atribueixen, i que la societat necessita i reclama. És el temps dels Presidents, especialment quan les coses es compliquen, es torcen o van mal dades.

Seré més clar encara: abans que cadascú tiri pel seu cantó, com passa massa sovint en qüestions de país, primer cal fer propostes i escoltar la Presidència de la Generalitat. Després cadascú és lliure de fer el que tingui per convenient.

Ho dic, sí, pensant en la futura Sentència del Tribunal Constitucional. Però ho dic pensant també en altres qüestions de país que es puguin suscitar. El lideratge ha de ser exercit i ha de ser reconegut. Donar suport, en els temes centrals, a la Presidència, quan aquesta ho demana des de la seva alta representació institucional, és servir Catalunya.

De la Sentència hem parlat potser massa. Massa en parlem de coses que no han succeït encara. Massa energies perdudes. Massa força perduda per la boca i en efímers teletips, declaracions i contradecoracions.

Regirant el meu arxiu descobreixo que ja vaig parlar de la Sentència, per primer cop en aquest Parlament, amb motiu del debat monogràfic sobre el desplegament estatutari; un debat prematurament celebrat a finals de març de 2007. Heus ací el que vaig dir fa ja dos anys i mig, i el que, sense treure-hi ni posar-hi res, repeteixo avui:

"Ho hem dit en moltes ocasions, no veiem cap sentit a situar-nos en el pitjor dels escenaris, ni tan sols sabem quan hi haurà Sentència. I és obvi que una sentència que desvirtués l'increment de l'autogovern que es deriva de l'Estatut seria molt perjudicial per als nostres interessos, un cop molt fort, que potser portaria a molts a replantejar moltes coses. I és veritat que les institucions de l'Estat han de saber, la societat espanyola en el seu conjunt ha de saber, que darrere de l'Estatut hi ha la voluntat majoritària dels catalans, hi ha un desig d'entesa i de convivència, hi ha reclamació legítima i voluntat de compartir. Han de saber que un cop de porta a l'Estatut seria gravíssim, que és molt greu dir que la demanda de més autogovern que fa Catalunya no hi cap a la Constitució".

(...)

"L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó, nosaltres no perdriem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei. No trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans, i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols". Aquí acaba l'autocita que em dispensaran, però crec que es pot repetir paraula per paraula i algun valor pot tenir.

Per a nosaltres, Socialistes i Ciutadans pel canvi, l'aposta per l'Estatut era i és estratègica. Creiem que la millor manera d'ampliar l'autogovern de Catalunya és desplegar l'Estatut que van votar els catalans en lliure exercici del seu dret a decidir. Amb nosaltres, ni aventures, ni sorpreses, ni invents, ni passes enrere.

Des del respecte envers les persones, grups i partits que, de forma ben legítima, reclamen la independència, i sorpresos per la deriva radical dels que van coprotagonitzar fins fa ben poc la via estatutària que ara sembla que volen abandonar, els he de dir que els socialistes catalans no compartim en absolut

les falses dreceres que, perseguint la separació d'Espanya, produirien una gran divisió entre els catalans.

La nació catalana necessita, avui més que mai, unitat. A la nació catalana l'afebliria, avui més que mai, la divisió.

Ningú no pot negar l'ambició nacional del President Macià, el President que sense renunciar a res va acceptar el resultat d'una negociació ben difícil. L'Estatut - que primer van votar els ajuntaments catalans, després votat pels catalans i les catalanes que van recollir signatures perquè no tenien dret a vot l'any 1931- no va ser solament interpretat en algun aspecte, sinó profundament modificat l'any 1932. I Macià va defensar el resultat de la negociació amb un gran sentit patriòtic.

Va ser Macià qui va dir: "Penseu, catalans, que aquest Estatut que ens arriba, i tot i no ésser el que reclamàvem, ens dóna facultats per a la creació del nostre Govern autònom, i aquestes facultats podran, encara, ser ampliadament a mesura que ho vagin exigint les nostres necessitats. Ja heu vist les lluites que ha provocat, les dificultats que ha calgut vèncer". Ampliades legalment, diu Macià. Massa cops ens posem a la boca els noms dels nostres referents històrics però no estic segur que sempre aprenem del seu mestratge.

Probablement llavors, com ara, exigeix més coratge acceptar l'acord possible que refugiar-se en aspiracions llunyanes. Però Macià va triar bé, i no era una tria fàcil. Alguns van dubtar llavors del seu patriotisme, fins i tot hi hagué qui li digué traïdor. De vegades, el coratge és el pacte. I quan el pacte convé a Catalunya, llavors, el coratge és defensar-lo. Com va succeir amb el finançament acordat el mes de juliol.

Sempre he pensat que l'obligació dels responsables polítics és assenyalar els camins del progrés possible i concret, sense renúncia a cap ideal, però no tenim dret a portar el país a carrerons sense sortida. I alguns carrerons sense sortida ha vist la nostra història. I aquest mateix Parlament.

Som conscients que haurem de vèncer encara moltes dificultats.

He parlat, i crec que sense exageració, de l'animadversió del Partit Popular envers l'ampliació del nostre autogovern. Molt recentment n'hem tingut una nova prova en llegir el projecte de nou Estatut d'Autonomia d'Extremadura, en el que novament es constata el suport del PP a preceptes inspirats en articles del nostre Estatut, que han estat recorreguts pel propi Partit Popular davant del Tribunal Constitucional.

El govern de la Comunitat de Madrid, com si no en tingués prou amb el recurs del PP contra l'Estatut, ha recorregut davant del Tribunal Suprem, les nostres primeres competències en matèria de permisos de treball pels treballadors estrangers. En fi, també d'això ens en sortirem. Però espero que d'aquí a un any, quan vingui la campanya electoral catalana, el PP no farà les proclames de sempre exigint més control de la immigració. Espero que, al menys, no

siguin hipòcrites, ja que no volen que la Generalitat tingui cap mena de competència en aquesta matèria.

En la defensa del seu autogovern, a Catalunya li convé més unitat, inclús voldríem el PP aquí si fos possible. Precisament ara, quan la nostra societat es fa més plural i complexa, és quan el catalanisme ha de ser factor d'unió i no de divisió. No serà la divisió que alguns volen entre separatistes i unionistes la que ens farà avançar. Encara ens queda molt a fer per aconseguir que molts ciutadans de Catalunya s'identifiquin suficientment amb el país, la llengua i la cultura catalanes, com per pitjar l'accelerador cap al no res. En els trens que no s'aturen a cap estació no hi pugen més viatgers.

Jordi Font, dirigent del PSC i activista cultural, ens ho recordava recentment en un article publicat a l'Avui: "En paraules de Renan, 'la nació és el plebiscit quotidià de la ciutadania'. La nació que ho oblida i que deixa de protegir, actualitzar i fer créixer aquest consens bàsic, és una nació que porta camí d'extingir-se. Per això, el pitjor que li podria passar a Catalunya és la radicalització de minories contraposades, la polarització de la societat i el consegüent risc de fractura social. També per això, la cohesió social és un objectiu nacional fonamental i és avui prioritària l'acció per superar la crisi econòmica i les polítiques socials destinades a compensar els seus efectes sobre els més febles". Aquí acaba la cita.

President, pot comptar amb nosaltres per a donar suport a la presidència i al Govern, per a defensar amb fermesa l'Estatut i per desenvolupar-lo en plenitud, per fer que sigui sempre respectat el potencial d'autogovern que els catalans van votar, per aconseguir la major cohesió cívica, social i cultural en el nostre país, per defensar la nostra llengua pròpia des del respecte a les altres llengües i als que les utilitzen habitualment, per fer créixer l'estima del país i l'autoestima de la seva gent, per acostar-nos cada dia més a l'ideal fundacional del catalanisme de promoure una societat lliure i segura, pròspera i justa, educada i culta, empenedora i solidària, una societat avançada.

És aquest catalanisme exigent i eficaç el que farà avançar Catalunya. Permeti'm un petit parèntesi aprofitant que el senyor Artur Mas ha tornat. La gran oportunitat per demostrar fins a quin punt estem disposats a compartir diagnòstics la tindrem en el debat de Pressupostos per sortir de la crisi. Catalunya ofereix sempre noves oportunitats per demostrar la fidelitat al catalanisme exigent i eficaç. Un catalanisme exigent amb nosaltres mateixos i amb els altres. Un catalanisme eficaç perquè reivindica i obté rendiments. Catalunya, contra el que alguns apunten, no és país amant de les derrotes. És un país que vol i necessita victòries. Ja n'ha obtingut algunes, i moltes més les han de seguir. Els qui vulguin construir projectes a partir del pessimisme hipocondríac o senzillament interessat, no ens convenen. Són un last per a la Catalunya optimista, que vol ser rica i plena.

El que cal és treballar i encertar. Com ho està fent el seu Govern, Sr. President, que en tres anys ha fet tota aquesta feina que avui nosaltres li reconeixem.

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors Diputats.